

A nap még nem kelt fel. A tengert nem lehetett megkülönböztetni az égtől, hacsak úgy nem, hogy a tenger kissé fodros volt, mint egy enyhén ráncos asztalterítő. Lassanként, amint világosodott, sötét csík jelezte a látóhatáron a tenger és az ég határvonalát, s a szürke terítőt sűrű rendben egymást követő csapások sávozták a felszín alatt, egymás után, egymást űzve, szakadatlanul.

A partra érve valamennyi sáv megtorpant és felpúposodott, megtört, s vízcseppjei finom fátylát terítette a homokra. A hullám várt, majd újra kinyújtózott, sóhajtván, mint egy alvó, aki öntudatlanul szívja magába és bocsatja ki a levegőt. A sötét csík a látóhatáron fokozatosan megvilágosodott, mint régi borospalackban a leszállt seprő fölött a zöld üveg. Mögötte is felfénylett az égbolt, mintha ott szállt volna le a seprő, vagy mintha egy láthatatlan asszonykéz lámpást emelt volna fel a látóhatár mögött, s az égen fakó, zöld és sárga sugarak terültek szét legyezőszárnyakként. Azután az asszony magasabbra emelte lámpáját, és a levegő mintegy szálakra bomlott, és leszakadt a tenger zöld felszínéről, vörös és sárga szálakban villódzott és lobogott, mint a harsogó, füstös máglyatűz. Az égő máglya szálai apránként egyetlen izzó ködpárába olvadtak át, amely maga fölé emelte, és millió halványkék atommá porlasztotta szét a súlyos, gyapjúsürke eget. A víz tükre lassan átlátszó lett, s addig gyöngyözött, fodrozódott, míg a sötét sávok majdnem teljesen eltűntek a színéről. A lámpát tartó kar egyre magasabbra és magasabbra emelkedett, míg egy széles lángnyelv nem tűnt elő.

A horizont szélén tűzkorong égett, és körötte aranyban lángolt a tenger.

A fény a kerti fákra vetődött, s egyenként átvilágította leveleiket. Madár csiripelt fenn az egyik ágon, kis szünet után egy másik kezdte el a lomb sűrűjében. A nap éles körvonalakkal rajzolta ki a ház falait, és úgy pihent meg a fehér redőnyön, mint egy legyező hegye, s egy árnyék kék ujjnyomát hagyta egy levél mögött, a hálószoba ablakának üvegén. A redőny alig észrevehetően megmozdult, de benn a homályban minden bizonytalan körvonalú volt és anyagtalan. Kinn a madarak megszokott dalaikat zengték.

– Látok egy gyűrűt – szólt Bernard –, fölöttem függ. Fényhurok tartja, és remeg.

– Látok egy halványsárga szalagot – szólt Susan –, mely egyre nyúlik egy bíbor sáv felé.

– Hallok egy hangot – szólt Rhoda –, csip-csip; magasan, mélyen, magasan.

– Látok egy gömböt – szólt Neville –, egyetlen cseppként csüng egy domb széles lejtőjén.

– Látok egy aranyszálakkal átszótt, karmazsin színű bojtot – szólt Jinny.

– Hallok valami dübörgő zajt – szólt Louis. – Egy nagy állat megláncolt patáit. Egyre csak trapp, trapp, trapp.

– Nézzétek az erkély sarkában a pókhálót – szólt Bernard. – Szálain vízgyöngyökként csillogó fénycseppek.

– Mint figyelő fülek rajzanak a levelek az ablak körül – szólt Susan.

– Árnyék hull az ösvényre – szólt Louis –, olyan, mint egy behajlított könyök.

– Fényszigetek úsznak a fűvön – szólt Rhoda. – Áthullottak a fák közt.

– Csillognak a madárszemek a lombok közti alagutakban – szólt Neville.

– Az indákat szúrós kis pihék borítják – szólt Jinny –, harmatos cseppek ülnek rajtuk.

– A hernyó zöld gyűrűbe kunkorodik – szólt Susan –, tompa lábak rovátkolják.

– A szürke héjú csiga átmászik az ösvényen, megdöntve útjában a fűszálakat – szólt Rhoda.

– És a fűszálak közt az ablaküvegekről visszatükröződő sugarak bújócskát játszanak – szólt Louis.

– Hideg kövek a lábam alatt – szólt Neville. – Külön érzeltem mindegyiket: egyik kerek, másik szögletes.

– Kezem feje tüzel – szólt Jinny –, tenyerem mégis hideg és nedves a harmattól.

– Kakas kukorékol, mint kemény, vörös vízszugár a fehér áramlatban – szólt Bernard.

– Madarak dalolnak erre meg arra, fönny, lenny, körötünk mindenütt – szólt Susan.

– Toporzékol a behemót; béklyókba vert patáival az elefánt; a nagy állat a homokos parton toporzékol – szólt Louis.

– Nézzétek a házat – szólt Jinny –, minden ablakában redőny fehérlik.

– Hideg víz folyik a konyhacsapból a makrélára a vájdlingban – szólt Rhoda.

– A falakon arany repedések tekergőznek – szólt Bernard –, s az ablakok alatt a levelek kék, ujj alakú árnyai.

– Mrs. Constable most húzza fel vastag, fekete harisnyáját – szólt Susan.

– Mikor a füst felszáll a kéményből, az álom úgy gomolyog el a tetők alól, mint a reggeli pára – szólt Louis.

– A madarak kórusban kezdik az éneklést – szóló Rhoda. – Majd kinyílik a konyhaajtó. Szétrebbenek. Szétrebbenek, mint földbe szórt magok. Csak egy marad csi-cseregve, árván a hálósoba ablakánál.

– A lábas fenekén buborékok keletkeznek – szóló Jinny –, s egyre gyorsabban és gyorsabban fonódnak ezüst lánccá a felszínen.

– Biddy már egy sima deszkán a pikkelyeket vakarja a pontyról csorba élű késével – szóló Neville.

– Az ebédlő ablaka most sötétkék – szóló Bernard –, és a levegő hullámokban rezeg a kémények fölött.

– Egy fecske telepedett meg a villámhárítón – szóló Susan. – És Biddy hozzáveri a vödröt a konyhakőhöz.

– A templom harangja most üti az elsőt – szóló Louis. – Aztán jön utána a többi; egy, kettő; egy, kettő; egy, kettő.

– Nézzétek az abroszt, hogy terül el fehéren az asztalon – szóló Rhoda. – És most a porcelánok fehér kereksege, s ezüst csíkok minden tányér mellett.

– Ni, egy méh zümmög a fülembe – szóló Neville. – Még itt van; már csak volt.

– El a naptól, be az árnyékba – szóló Jinny –, izzom, didergek.

– Mindnyájan elmentek végre, egyedül vagyok – szóló Louis. – Bementek reggelizni, engem itt hagytak a fal mellett, a virágok közt. Még nagyon korán van, jóval iskola előtt. Tarka virágok sora a fű zöld tengerében. A szirmok tarka sapkás harlekinek. Szárak emelkednek lent a sötét üregekből. A virágok mint fényből lett halak úsznak a sötét, zöld vizeken. Kezembe veszek egy virágszárat. Én vagyok a szár. Gyökereim lenyúlnak a föld mélyeibe is, le a kövektől száraz talajba; majd nedves rétegekbe, ólom- és ezüstérc ereken át. Csupa rost vagyok. Megráz minden remegés, és bordáimra nehezedik a föld súlya.

A szemeim itt fönnt világtalan zöld levelek. Fiú vagyok. Szürke flanelnadrágomat kígyófejes rézcsattal öv erősíti derekam köré. Szemeim ott lenn egy kőfigura pillátlan, üres tekintetével merednek a sivatagra a Nílus partján. Látom vörös korsóikkal a folyóhoz járó asszonyokat, a hullámzó járású tevéket meg a turbános férfiakat. Köröttem nyüzsgés, könnyörtelenül taposó, vészjósló léptek zaja, remegés.

Itt fönnt Bernard, Neville, Jinny és Susann (Rhoda nem) lepkehálókkal fölöznek a virágágyat. Leemelik a lepkéket a virágok bókoló fejről. A világ felszínét horzsolják csak. Hálóik tele csapkodó szárnyakkal. „Louis! Louis! Louis!”, kiáltják. De nem látnak engem. Én a sövény másik oldalán vagyok. A levelek közt csak apró nyílások. Ó, Uram, add, hogy elmenjenek. Add, hogy lerakják zsákmányukat zseb- kendőjükre a kavicsra. Add, hogy megszámlálják teknőc- héjaikat, vörös admirális- és fehér káposztalepkéiket. De engem ne lássanak meg. Zöld vagyok, mint egy tisztafa az ösvény árnyékában. Hajam a levelek. A föld méhében gyökerezem. A testem növényi szár. Megnyomom a szarát. A szájnílánál nedv szivárog belőle, s lassan, töményen egyre jobban és jobban szétterül. Most valami rózsaszín húz el a szemnyílás előtt. Most egy szem sugara hatol be a nyíláson. Rám villan. Fiú vagyok. Szürke flanelnadrágban. Rám akadt. Nyakszirten kap. Megcsókol. Minden összetörik, mindennek vége.

– Szaladtam – szólt Jinny – amint végeztem a reggelivel. Az ösvény egy nyílásában mozgó leveleket láttam. „Valami madár a fészken”, gondoltam. Szétválasztottam a gallyakat, néztem, de madár sehol. A levelek tovább mozogtak. Megijedtem. Elrohantam Susan mellett, Rhoda, Neville és Bernard mellett; éppen a szerszámoskamrában beszélgettek. Én egyre gyorsabb és gyorsabb